

minu scenske premike zato, da bi naposled sestavili gledališko predstavo. Ta metodološka, teatrološka in memoarska lepljenka pa je hkrati tudi najgloblja točka našega gledališkega labirinta.

Toda ljudsko gledališče je iskanje in je neposlušnost. Je duhovito in kritično razkrivanje človeških in družbenih površin. Je igra kot improvizacija. Je dogodek v trenutku in za trenutek. Poezija, ki sama s seboj razkriva smisel in jedro življenjske metafore. Ljudsko gledališče je naravni del duhovnega in ustvarjalnega upora. Ljudsko gledališče je nenehna, vitalistično nepretrgana in perpetuirana predstava, ki se iz ene igre (igranja) spreminja v drugo in tretjo in četrto igro (igranje). Brez začetka in konca.

Ko vprašujemo po ljudskem gledališču, poizvedujemo tudi o tem, ali imamo ljudstvo in ali imamo ljudskega gledališkega ustvarjalca . . .

Gregor
Strniša

Noetova barka

I Prav lahko bi mimo šli,
lahko je ne bi videli.
V najvišjem vrhu poje kos,
kot je pel na vrtu domá nekoč.

Iskali smo jo sedem let.
Prešli smo sedem gor in rek.
Zdaj pred nami zelení,
ko nizek grič vinskih goríc.

Vsako bruno steza v prst
korenine in nov vrh
pod to pomladno večerno nebo.
Kot prej nekoč, je spet drevo.

II Potem gremo povsod okrog,
odkrijemo sledove nog,
stopinje, stare kakor svet:
odtise v kamnih davnih rek.

V živi skali bosa sled:
tu so obstali nekoč ljudje.
Sledi kopit, odtisi šap:
tu je stopala žival.

Ta sled, kot bi v sanje šla,
kot pismo vetra in dežja —
to so bile nožice ptic,
tu so odletele v pradavni večer.

- III Zdaj naš ogenj sije v noč.
Čas je pozen, tih je gozd.
Trudni smo in blizu sanj.
V sanjah pride k nam žival.

Leže zraven naših nog.
Sonce vstane, sije gozd.
Strmimo z budnimi očmi:
žival iz sanj med nami spi.

Eden od nas zašepeta:
To je ptič in leopard.
Drugi spet spregovori:
Ne, konjiček z lisami.

- IV V zeleno barko vstopimo,
gledamo, poslušamo.
Tu je tak mir, tak mir je tu,
da vre iz tal in sten prsluh.

Kako svetlo igra piščal,
kako temno nam šepeta
neskončni dež za linami.
Siv golob na strehi spi.

Kar ima širni svet ljudi,
smo vsi nekoč od tod izšli.
Zato nam je ta hip tako,
ko da smo prišli domov.

- V Tako živimo dan za dnem.
Živimo tu že sedem let.
A se nam še zmeraj zdi,
da smo prišli šele ta hip.

Dalj ko smo tu, bolj glasno
piščali vsak večer pojo.
Že slišimo pastirjev glas.
Nas ne bo nič več nazaj.

Ko bi kdaj odšli od tod,
samo, da se vrnemo nekoč,
bi je lahko ne videli,
prav lahko bi mimo šli.